

Inger havde fra først af slet ikke sat Pers Brud med den københavnske Dame i nogen Forbindelse med sig selv. Skønt hun ellers godt kendte sit eget Værd, opfattede hun det skete udelukkende som et Resultat af Bekendtskabet med hendes Fader og den Indflydelse, dette efter Pers egen Udtalelse hin Dag ved Middagen paa Kærsholm havde haft paa ham. Det var hendes Veninder, de to Frøkner Clausen, der satte hendes Tanker paa det rigtige Spor, og hun havde siden levet i en egen behagelig Svimmelhed ved at høre om de mange Millioner, Per skulde have givet Afkald paa for hendes Skyld.

Hvad hun ellers følte derved, var hende længe temmelig uklart. Nogen særlig Optagethed af Pers ydre Person var hun sig ikke bevidst. Naar hun tænkte paa ham, huskede hun egentlig kun hans Øjne, maaske fordi hendes Fader hin Aften efter hans første Besøg i Præstegaarden havde sammenlignet deres Blik med en aaben Havstrand, hvor solbeskinnede Maagesværme kreser omkring halvbegravede Vrag i Sandet — »Minderne om Vintermørkets og Jævnøgnsstormenes Ødelæggelser«. Hun havde dengang studset over dette Udtryk, hvis Hentydninger hun ikke forstod. Nu, da hun forstod dem bedre, sysselsatte disse blege, sorgfulde Havmandsøjne hendes Fantasi og beherskede helt hendes Erindring om ham. Samtidig var dog netop den Fortid, hvorom de fortalte, den værste Anstødssten for hendes Følelser. At give sig bort